

Phần 2

Chương 4

Đắc Lộc lên giật giật góc áo Diệp Trì, nhỏ giọng nói: “Gia, nha đầu kia nhìn cũng không dễ chọc đâu, nô tài đoán hôm nay cô nương kia sẽ không ra đâu, không bằng ta về trước đi, đợi tiểu nhân cho người tìm hiểu rõ ràng, người suy nghĩ lại kế sách, so với chờ như vậy thì tốt hơn nhiều, hơn nữa, không phải hôm nay người hẹn với mấy vị Gia uống rượu ở Nhạn Lai Lâu sao, bây giờ đã quá trưa, chắc mấy vị Gia đã chờ đến sốt ruột rồi.”

Lúc này Diệp Trì mới nhớ tới, đúng rồi, lo chạy theo nha đầu kia làm quên mất chuyện này, mắt nhìn thấy cửa viện đóng chặt, nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn kia, trong đầu thực không bỏ qua được, tốt xấu gì cũng nên liếc mắt nhìn hẩn một cái chứ, ông trời đúng là không có mắt mà, thôi còn nhiều thời gian, chuyện này cũng không gấp được.

Chợt nhớ tới lão chưởng quầy Phúc Hưng cư nói ngày mai nha đầu kia về quê rồi, tuy cảm thấy lão chưởng quầy gạt mình, cho dù thật cũng không cho phép, vừa mới tìm được một nha đầu hợp ý, người không thể rời đi được, liền nói: “Sai người canh giữ ở chỗ này, chỉ cần nhìn thấy nha đầu kia đi ra thì theo sát cho gia. Đi đâu? Làm gì? Gặp người nào rồi báo cho Gia ngay, không được phép để mất dấu, như đi công thành nào, nói chung bắt kể công thành hương nào cũng phải nhanh chóng báo lại Gia biết.”

Phân phó xong vừa xoay người lại muốn đi, chợt nghe tiếng nữ nhân lẫn trong đám trẻ quát to: “Này, ta nói người đứng lại, đây là đồ của người phải không?”

Lúc này Diệp Trì mới quay đầu lại nhìn nàng, hơi sững sốt một chút, ngược lại không nghĩ tới cái ngõ nhỏ này lại có chút phong thủy, một nha đầu hung hãn một nha đầu gọn gàng chỉnh tề, có điều nữ nhân này mặc dù không kém cạnh nhưng cũng không thể lọt vào mắt hẩn, cho tới bây giờ hẩn không thiếu những nữ nhân xinh đẹp, hoàn mạp yếm gầy, chọn khắp kinh thành không tới một nghìn cũng phải mấy trăm, chẳng lẽ hẩn lại thích hết, vậy mà hẩn lại vừa ý với tiểu nha đầu kia, chỉ nhìn nàng một cái mà trái tim nhỏ bé của hẩn đã đập loạn cả buổi, vì vậy so với tất cả thì hẩn vẫn thích tiểu mỹ nhân này hơn.

Vả lại, tư thái của nữ nhân này còn hung hãn hơn mấy vị lão gia, so với nữ nhân này thì hẩn thích tiểu mỹ nhân thanh tú trong nội viện hơn, nghĩ đến đây, Diệp Trì cũng chỉ liếc nàng một cái liền xoay người sang chỗ khác, vốn không để ý tới Quyên tử.

Quyên tử cũng có chút bất ngờ, vốn cho là hẩn thấy mình sẽ dính tới đây, đáng vẻ nhìn lướt qua là xong chuyện như thế này mặc dù là ngoài ý muốn,

nhưng cũng không xem hấn thành người tốt lành gì, vừa nhìn cách ăn mặc liền biết đây chính là mấy tên công tử quần là áo lụa.

Quyên tử rất không vừa mắt với loại thiếu gia ăn chơi này, ý mình có mấy đồng tiền dơ bẩn liền đuổi theo nữ nhân chạy khắp nơi, khỏi phải nói tên này nhất định là đi theo nha đầu Thời Tiêu tới đây, nha đầu kia cứ nói mình lớn lên bình thường, nhưng ai chẳng biết, nàng thanh thanh tú tú ôn nhu yếu ớt nhỏ nhắn đáng vẻ vô cùng trêu chọc người, nàng ít đi ra ngoài, thỉnh thoảng đi ra ngoài một lần cũng có thể rước lấy chút ít phiền toái, từ xa nhìn thấy chủ tớ hai người này không giống như người tốt, người tốt ai lại lén lút như bọn họ, khẳng định trong lòng có cái chủ ý gì xấu xa, trước cửa sân người ta còn đặt gánh hàng rong, không chừng đây là chiêu trò của bọn họ hoàn khổ hạ lưu, vậy thì phải xem Thời Tiêu nhà nàng là ai đã chứ.

Càng nghĩ trong lòng càng bực bội, lúc này thấy chủ tớ Diệp Trì muốn đi, Quyên tử cũng không khách khí, hét to một tiếng: “Mấy đứa, mau vứt cái gánh rác rưởi này đi, mắc công làm ô uế viện của chúng ta.”

Mấy tên tiểu tử đều là tả lên tiếng, ba chân bốn cẳng giơ quang gánh lên, dùng hết khí lực bú sữa mẹ ném đi, cái quang gánh gồm cả đòn gánh bay thật xa rơi trên mặt đất ngay sau lưng Diệp Trì khoảng ba bước chân, vù vù..., đồ vật vụn vặt bên trong rơi đầy đường.

Tiếng động quá lớn khiến Diệp Trì không thể không quay đầu lại, nữ nhân kia đã dẫn theo mấy hài tử đi vào viện, rồi đóng kín cửa viện lại, Đắc Lộc tức giận nhảy lên ba thước, giơ chân múa tay nói: “Chưa từng thấy nha đầu hung hãn như vậy, Gia, người nói gì đi chứ, nô tài đập cửa giáo huấn nha đầu kia một chút nhé, cho nàng biết Gia không phải người dễ trêu chọc đâu.” Ý là chỉ chờ Gia dặn dò một tiếng, hấn liền xông lên san bằng cái viện nhỏ kia.

Vậy mà Gia nhà bọn họ nhẹ nhàng quạt hai cái nói: “Mấy thứ này vốn cũng không tốt, ta đang nghĩ không biết nên vứt đi đâu, nàng ném đi rất tốt, chút nữa người mang người đi Tụ Phúc Tường, lấy tơ lụa, sa lụa ở nhà hấn, cả chỉ thêu nữa, lấy thứ tốt nhất tới đây tặng cho ta.”

Ách... mắt Đắc Lộc trợn lên còn muốn to hơn mắt trâu: “Gia ơi, Gia, tơ lụa sa lụa Tụ Phúc Tường dù có nhiều đi chăng nữa thì màu sắc cũng không giống nhau, làm sao mà tặng?”

Diệp Trì khép cây quạt lại hung hăng gõ vài cái trên đầu hấn: “Ta nói đầu dựa chuột này của ngươi toàn là gỗ mộc phiền phức, sao không chịu mở mang đầu óc ra, quản khí gió hấn có nhiều hay ít, mấy màu này, mỗi loại cắt ra một khúc rồi tặng tới đây là được rồi.”

Mỗi loại đều tặng sao? Đắc Lộc suy nghĩ cái đồng này ước chừng cũng nửa gian phòng nha, cái nhà này lại nghèo, không biết có chỗ để hay không, nhưng sờ lên đầu mình, cũng không dám nói cái gì nữa, tính nết của Gia cũng không

được tốt, hỏi một hồi gia nổi giận, nói không chừng cái mông của mình liền nở hoa.

Tặng thì tặng, dù sao Gia cũng dặn dò xuống dưới, cho dù bắt buộc Tự Phúc Tường tặng cho nha đầu kia thì cũng phải làm theo, Diệp Trì thấy hẳn đáp ứng mới hài lòng đi về phía trước vài bước, đi tới đầu hẻm chợt nhớ tới trên đầu nha đầu kia ngay cả một đóa hoa cũng không thấy, có cô nương nhà nào mà không thích cài hoa chứ, nhất định là trong nhà quá nghèo nên mua không nổi rồi, liền mở miệng hỏi: “Trong kinh thành có nhà nào bán hoa tết đẹp không?”

Trong lòng Đắc Lộc tự nhủ tự nhiên đang yên lành sao lại hỏi tới cái này làm gì, vội nói: “Gia nói hoa gì, ở thành nam chuyên về nghề tết giấy đỏ, không chỉ hoa giấy mà người giấy, kiêu giấy, ngựa giấy, tết thành cái gì cũng được, dường như ở chỗ nào cũng có.”

Diệp Trì trừng mắt liếc hẳn một cái: “Không phải tết hoa cho người chết mà tết cho người sống, Gia hỏi chính là hoa cài đầu cho cô nương nhà người ta, đừng có ở chỗ này ngắt lời Gia, nói mau.”

Đắc Lộc hì hì cười hai tiếng nói: “Tại lúc đầu Gia không nói rõ, nên nô tài mới không có lĩnh hội được ý tứ của ngài.” Mắt nhìn thấy chân Gia muốn đạp tới đây, vội vàng lưu loát nhảy qua bên cạnh nói: “Gia đừng vội, nếu nói hoa cho cô nương cài đầu, tất nhiên không có chỗ nào có thể sánh với trong cung, hôm kia Vương Phi chúng ta từ trong cung vấn an thái hậu hồi phủ, Ngọc Kiều bê về một cái tráp hoa cũ, nói là thái hậu thưởng cho mẫu hoa mới trong cung, Ngọc Kiều được một nhánh huệ lan, suốt ngày cài ở trên đầu, đẹp đến nổi trốn trong phòng soi gương cả buổi.”

Thấy ánh mắt đã có chút không kiên nhẫn, vội nói: “Ngoại trừ trong cung, trong kinh thành hoa tết có hình dáng như thế thì chỉ có vợ lão Từ trong hẻm, đừng nhìn bà ấy ngốc nghếch thô kệch, thấy vậy chứ khéo tay lắm đó, người muốn hoa bà ấy làm cũng phải xếp thành đống, trong kinh không ít gia quyền của các gia đình giàu đều sai người đi mua, không phải hôm trước Gia khen đóa mẫu đơn trên đầu Xuân Vân cô nương sao, chính là vợ lão Từ làm ra đó.”

Diệp Trì cố nhớ lại xem mình đã khen qua hoa gì, những chuyện này của nữ nhân, trước giờ hẳn không để ý tới, ngược lại hôm nay với nha đầu kia không biết tại sao hẳn lại nhìn kĩ đến thế, mặc quần áo gì, chải tóc kiểu gì, đeo hoa tai gì, đều nhìn tường tận rõ ràng.

Nghĩ đến mái tóc trơn bóng của nàng, liền mở miệng nói: “Chút nữa người sai người đi đến nhà lão Từ một chuyến, bảo hẳn xếp một chồng hoa, đừng quan tâm nhiều hay ít cứ bỏ vào đây một hộp rồi đi tặng cho ta.”

Đắc Lộc nghe xong, nhỏ giọng nói: “Gia, cho dù người nhìn trúng nha đầu kia rồi cũng không thể tặng quà như vậy, Gia là có lòng, chỉ sợ người trong nhà cô nương ấy sợ hãi, người cũng nhìn thấy rồi đấy, nói không chừng nha đầu

hung hãn kia là họ hàng của cô nương ấy, nàng ta mà thấy, không chừng sẽ ném đồ ra, như vậy thì một phen tâm ý của Gia đã uổng phí rồi.”

Diệp Tri hừ một tiếng nói: “Đi nói rõ với chương quỳ Tu Phúc Tường, nếu sau này muốn làm ăn với Định Vương Phủ, phải nghĩ biện pháp mang đồ ra ngoài, ngay cả mấy khúc vải mà cũng không xuất ra được, còn mở cửa hàng cái rắm, sớm đóng cửa cho rồi.” Quảng cho Đắc Lộc câu nói xong liền đi ra đầu hẻm lên ngựa rời đi.

Đắc Lộc trong lòng tự nhủ, chương quỳ Tu Phúc Tường lần này tài vận không tốt, nhưng cũng không phải chuyện của mình, lão gia hỏa kia vốn là một kẻ keo kiệt, lúc này làm khó hãn cũng xứng đáng. Nghĩ đến đây liền vội vàng chạy theo.

Quyên tử vào cửa, nhìn qua khe cửa không thấy bóng dáng của chủ bộc đầu hết, mới xoay người đi vào trong, vừa qua khỏi cửa tò vò đã nghe thấy mùi thịt, mấy tên tiểu tử lúc này đã thành quỷ thêm ăn, một đám chen chúc ngay cửa phòng phía tây, cả một đám đang gặm ngón tay chảy nước miếng.

Nhìn vào bên trong, liền nhìn thấy Thời Tiêu đang bận rộn vây quanh bếp, cái đại tạp viện này trước kia ở tới bảy tám gia đình, tuy nói có một phòng che gió che mưa, nhưng đều là gia đình bình thường, năm đó trước khi cha con Thời Tiêu đến đây, trong kinh nổi lên trận bệnh dịch, làm chết không ít người, cha mẹ mình cuối cùng cũng không qua khỏi, vứt bỏ nàng rời đi, những người còn lại nhà nào cũng có con cái chết, cũng có cha mẹ chết, sau này ngại nơi này thương tâm, liền muốn mấy bán gian phòng bên cạnh tìm kế sinh nhai.

Lúc ấy Quyên tử đã chôn cất cha mẹ rồi, trong tay còn lại chút ít bạc, lại sợ bán phải cho mấy người không rõ nguồn gốc, nàng lại là một thân nữ nhi độc thân, sợ gặp phải phiền toái, dứt khoát lấy số bạc còn dư ra thu mua lại mấy gian phòng, chỉ để lại cho Phổ chương quỳ hai gian, khi hai cha con cho Thời Tiêu vào kinh thì cho thuê lại.

Mặc dù phòng nhiều cũng không muốn cho ai ở, về sau ngẫu nhiên cứu được Bảo Trụ bệnh sắp chết, ngược lại dẫn đến mười mấy tiểu tử, lúc ấy, nguyên một đám áo rách lải nhải không nói, trên đầu rận đã thành quả bóng, trên người cũng không biết bị người ta đánh hay sao mà trên người đều là vết thương.

Nàng và Thời Tiêu cộng thêm Thời bá bá, bận rộn hết hai ngày mới chỉnh đốn mấy tên tiểu tử ra hình người, nhìn thật sự đáng thương, vì vậy liền lưu bọn chúng ở lại đây, bình thường đi theo nàng đến quán rượu làm chút việc vụn vặt, đừng thấy bọn chúng còn nhỏ, chúng lạnh lợi nhiệt tình mạnh mẽ không thua gì so với mấy tiểu nhị chuyên nghiệp trong cửa hàng.

Tuy nói không có cha mẹ, nhưng Quyên tử cực kỳ hài lòng đối với cuộc sống hiện tại, nhà nghèo ít người, không cầu đại phú đại quý, chỉ cần vui vẻ bình an là thấy hạnh phúc rồi, hưởng hồ, nàng cùng nha đầu Thời Tiêu hợp ý

như thế, có đôi khi nàng cảm thấy có lẽ kiếp trước hai người là tỷ muội ruột thịt cùng một mẹ sinh ra, chỉ một lần gặp gỡ đã thấy hết sức thân thiết.

Thế nhưng nha đầu kia lại có một trái tim thô kệch, lại lớn lên ở miền nam nên không biết trong kinh có một loại thiếu gia ăn chơi không nên thân, chuyên môn chạy theo nữ nhân, ý vào trong nhà có mấy đồng tiền dơ bẩn, qua mặt pháp luật làm chuyện xấu, chỉ có bề ngoài được đánh giá là dễ nhìn.

Nghĩ đến đây liền đẩy bọn nhỏ ra đi vào đất Thời Tiêu ra hỏi: “Hôm nay muội đi ra ngoài à?”

Thời Tiêu thấy đầu nàng đầy mồ hôi, từ trong tay áo lấy khăn ra đưa cho nàng, mới nói: “Nhớ đến chân của Phở gia gia, hôm qua may cái bao sưỡi ấm chân đem qua.”

Quyên tử lau mồ hôi nói: “Hôm qua ta đã dặn muội rồi, đợi buổi trưa bảo Bảo Trụ đi một chuyến, một mình muội đi ra ngoài, lỡ bị người xấu để mắt tới thì làm sao?”

Thời Tiêu nhìn nàng cười: “Có nhiều người xấu như vậy sao, không phải còn có một người như tỷ ở quây rượu sao?”

Quyên tử thò tay nhéo nhéo mặt của nàng: “Muội giống ta sao, ta từ nhỏ đã đi theo cha ta ở trong cửa hàng bận rộn, rèn luyện đã quen, sớm đã luyện ra tính tình hung hãn, những người kia nếu dám tới, ta có thể đánh gãy chân của bọn hắn, muội thì ngược lại, vẫn nên cẩn thận một chút.”

Trong lòng Thời Tiêu âm áp, tuy nói bèo nước gặp nhau, Quyên tử đối với mình chẳng khác gì tỷ tỷ ruột, Thời Tiêu khoát cánh tay của nàng, nhẹ gật đầu: “Được, sau này muội cẩn thận chút, bọn nhỏ cũng đói bụng rồi, ăn cơm thôi!”

Quyên tử liếc mắt nhìn những hài tử đang trông mong kia, nhin không được cười nói: “Đói bụng gì nữa, mà thèm lắm rồi...”

Chương 5

Cổng lớn Nhạn Lai Lâu, Tả Hoàn ghi dây cương, ngựa hi..i...iiii một tiếng thật dài mới dừng lại, hắn đạp lên bàn đạp nhảy xuống yên ngựa, chưởng quỳ đứng ở cửa ra vào cả buổi, rướn cổ nhìn về phía trước, hai ba bước liền chạy tới, vươn tay giữ ngựa lại, một tên tiểu nhị nhỏ ở phía sau vội chạy lên dắt ngựa, đưa đến mã phòng ở phía sau cho ăn, ngựa của mấy vị Gia này còn quý giá hơn con người, nếu có sơ xuất gì, không ai có thể đảm đương nổi.

Tả Hoàn không hề ngừng bước chân, cất bước đi thẳng từ cổng lớn vào trong, chưởng quỳ nghiêng ngả chạy bước nhỏ theo ở phía sau, Tả Hoàn lên bậc thang, liền nghe từ lầu ba mơ hồ truyền đến âm thanh của đàn sáo, nhớ tới xe ngựa đậu ngoài cửa lớn kia, hình như là của Xuân Phong Lâu, không khỏi

dừng bước chân, quay đầu lại hỏi một câu: “Hôm nay gọi Xuân Phong Lâu sao?”

Chường quây vôi nói: “Cũng không phải, hôm nay tới đúng là Xuân Vân cô nương, điều này cũng làm tăng thêm thể diện cho bốn vị Gia, người bên ngoài cho dù trả thiên kim vạn kim cũng không mời được, vào tháng trước, một thương nhân buôn muối ở Dương Châu, cũng không biết từ nơi nào nghe nói Xuân Vân cô nương ở Xuân Phong Lâu, cầu xin nhiều lần mới được tú bà nhả ra cho gặp mặt một lần, dù thế nào thì cũng muốn được gặp mặt một lần.”

Tả Hoành nói: “Chuyện này còn đoán gì nữa, nhất định là nhìn trúng rồi!”

Chường quây giơ ngón tay cái lên nói: “Nếu không phải là Tả gia, người khác sẽ không đoán ra chuyện này đâu.”

Tả Hoành liếc mắt nhìn hẳn: “Chớ đi theo ta, vượt môn ngựa cũng phải xem lúc nào đã, mau thu hồi hứng thú với Tả gia ta đi, lạng quạng Tả gia ta cắt đầu lưỡi người nhắm rọu đó.”

Chường quây lúc này mới nói: “Chắc là nhìn trúng, muốn lấy về nhà làm nhị phòng rồi, khá lắm nha, mười người mang năm cái rương lớn, xếp thành một hàng bày ở cửa lớn Xuân Phong Lâu, đàn ông già trẻ náo nhiệt xem mở rương, người đoán thử xem?”

Vừa nói như vậy, liền nhìn thấy Tả Hoành trừng mắt, vôi vàng dừng câu chuyện lại không dám thừa nước đục thả câu: “Bên trong năm cái rương bày đầy kim nguyên bảo hình quả cam bằng vàng, vàng ròng mười đủ mười, đôi mắt yêu thương sáng ngời như mặt trời, đáng tiếc lúc ấy tiểu nhân không có ở đó, không có nhìn thấy được tình cảnh lúc ấy, đến hôm nay còn hồi hận đây nè, suy cho cùng thì gia sản của tên mọi rợ Nam Man kia hùng hậu, vừa ra tay chính là năm rương kim nguyên bảo lớn, cái này là muốn cô nương ấy rồi, muốn nhanh chóng chọn ngày tốt lành đưa lên kiệu hoa, nhưng vị Xuân Vân cô nương này của chúng ta lại không bằng lòng, bảo tú bà đi ra ngoài nói cảm ơn hảo ý này của ông ta, mặc dù nàng xuất thân phong trần nhưng đã lập lời thề, tuyệt không làm thiếp, mà trong nhà tên mọi rợ Nam Man kia đã sớm có vợ cả, cho dù nước miếng chảy dài ba thước, cũng chỉ có thể cẩn thận đi từng bước.”

Tuyệt không làm thiếp, chí hướng thật to lớn, Tả Hoành nhếch miệng, trong lòng tự nhủ, bất quá đây là lời nói dỗ dành trẻ con mà thôi, nếu thay bằng đám người Diệp lão đại thử xem, đừng nói làm thiếp, e rằng chỉ mong sao được làm nha đầu hầu hạ trải giường xếp quần áo, không phải là không muốn làm thiếp, mà là không nhìn trúng, nếu như trong lòng mong đợi vào Diệp tiểu gia, e rằng phải đợi, đợi đến khi tuổi già sức yếu, lúc đó muốn tìm một chuyện tốt như vậy cũng không có.

Nữ nhân này ngu xuẩn ở chỗ, đứng núi này trông núi nọ, lúc trước khi chưa có trèo lên Diệp lão đại của bọn họ, mắt cũng không có cao như vậy, đây là nước lên thì thuyền lên, tăng theo giá cả thị trường rồi, chỉ tiếc tâm tư cao ngất,

sinh mệnh so với giấy bạc, đừng nói Định Vương Phủ không dung nạp một kỹ nữ như nàng, mà Diệp lão đại bọn họ ở đây cũng không để tâm tới nàng, bất quá chỉ là gặp việc thì vui mà thôi, nếu nàng cho là thật, sau này chỉ có nàng thiệt thòi thôi.

Nghĩ đến đây lại nghiêng đầu hỏi một câu: “Mọi người đến đông đủ chưa?”

Chương quý kia nghe xong vội nói: “Nói sao đây nhỉ, buổi chiều hôm qua Lộc đại gia bên cạnh Tiểu vương gia đặc biệt chạy tới đây một chuyến, nói là buổi trưa hôm nay, mấy vị Gia đến Nhạn Lai Lâu này của tiểu nhân uống rượu, nói đồ ăn phải ngon, rượu cũng phải loại ngon nhất, tiểu nhân từ trong hầm rượu lấy ra loại rượu mà lão Trần đã ủ ba mươi năm, liền chuẩn bị cho mấy vị Gia vài món ăn thống khoái, mắt nhìn thấy đã qua buổi trưa, mà Phong nhị gia cùng Hồ thiếu gia chờ ở trên đã hơn nửa ngày rồi, Xuân Vân cô nương của Xuân Phong Lâu cũng đã đến, nhưng lại không thấy bóng dáng của Tiểu vương gia, chẳng lẽ quý nhân bận chuyện nên đã quên mất việc này.”

Tả Hoành xùy một tiếng nở nụ cười: “Được rồi, lão già người khờ cần phải nói mấy cái lời dễ nghe như thế, ai chẳng biết Diệp lão đại của chúng ta là một người rảnh rỗi, không chừng nửa đường gặp chuyện gì vướng chân rồi, chắc lát nữa sẽ đến.” Nói xong liền bước lên lầu ba, lầu ba được bốn người bọn họ bao trọn quanh năm, bọn họ chọn Nhạn Lai Lâu này là vì lầu các này do thành hào kiến tạo nên, lầu gác rất cao, sau khi mấy người bọn họ bao xuống liền sai người chỉnh đốn lại, khơi thông chung quanh, bên trong thêm cửa sổ ở bốn phía đều được buông màn lụa, sát màn cửa được khảm một lớp thủy tinh lớn nhìn ra bên ngoài, đừng nói gần sát với thành hào, ngay cả nửa cái kinh thành này cũng thu vào đáy mắt.

Xung quanh lan can bên ngoài thêm cửa sổ là dãy ghế dựa được chạm trổ hình cổ ngỗng, ngồi ở chỗ này có thể ngắm nhìn cảnh đẹp của cả bốn mùa, mùa xuân ở nơi này nhìn sang là hàng dương liễu mờ mịn ven bờ thành hào, hòa với nước sông xanh màu ngọc bích, bên dưới là ba phụ nhân đang giặt quần áo, so với việc đi chơi trong tiết thanh minh ở ngoại ô thì nhìn cảnh tượng này còn thích hơn nhiều.

Vào mùa hạ, khi liếc mắt nhìn những cây xương bồ tươi tốt bên bờ sông nở ra những đóa hoa lan nhỏ e ấp, người khác thấy thế nào thì hẳn không biết chứ hẳn thấy những đóa hoa lan nhỏ đó so với số hoa sen trong phủ hẳn ít đi sự tinh xảo nghiêm túc nhưng lại nhiều thêm phần thông dong nhân nhã.

Mùa thu cũng không hề kém cạnh, lá cây ven sông sẽ chuyển sang màu vàng, gió thu lướt qua, lá cây rào rào rơi đầy đất, một ít thì rơi vào trong nước, nhẹ nhàng phiêu đảng trôi theo dòng nước giống như một chiếc thuyền nhỏ.

Mùa đông nhìn xuống bên dưới rất đẹp, sẽ dễ dàng bắt gặp hình ảnh tuyết bay đầy trời, trong phòng đốt một chậu than ấm áp, cách lớp thủy tinh nhìn ra bên ngoài thấy từng hồi gió bắc rít gào cuốn lấy những phiến tuyết tung bay, chỉ

một lát sau những nhánh cây trụi lá ven sông kia lập tức phủ đầy bông tuyết, vô cùng đẹp mắt.

Hôm nay là cuối xuân, thời tiết âm áp, sáng sớm thêm cửa sổ ở bốn phía đã được mở ra, màn trướng lụa mỏng bên trong buồng thông, mấy cô kỹ nữ ăn mặc loè loẹt dựa vào bên cạnh, trong tay đang cầm ti trúc cầm thổi một điệu hát dân gian, chỉ không thấy Xuân Vân của Xuân Phong Lâu, trên bàn bát tiên khám vân đá vẫn chưa bày đồ ăn lên, chỉ có vài mâm trái cây theo mùa, Phong Cẩm Thành cùng Hồ Quân ngồi ở một bên.

Tả Hoành nhìn lướt ra thêm cửa sổ thì thấy một mỹ nhân ngồi trên ghế chạm trổ hình cổ ngỗng đang nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, Tả Hoành nhớ tới chuyện chường quây vừa nói với mình, không khỏi nhìn nàng thêm lần nữa, lớn lên cũng xinh, nhưng dựa vào khuôn mặt Trương mỹ nhân như thế này mà muốn buộc lại ngựa hoang như Diệp tiểu gia, đừng nói đến cửa ngay cả cửa sổ cũng không có.

Vị Bá Vương này của bọn họ lớn lên không sợ trời không sợ đất, khi còn bé có một lần đi theo lão Vương Gia tiến cung gặp Đương kim vạn tuế gia, ngay lúc đó Cửu hoàng tử, tuổi tác hai người xấp xỉ nhau liền chơi cùng một chỗ, nhìn hai người chơi đùa, lão Vương Gia cũng không để ý, liền đi nói chuyện với Hoàng Thượng.

Ai ngờ chỉ trong nháy mắt, tiểu thái giám lặn một vòng vào Ngự Thư Phòng nói tiểu vương Gia và Cửu Thiên Tuế đánh nhau, suýt nữa đã hù chết lão Vương Gia, vội vàng chạy ra nhìn, vị tiểu gia này của chúng ta đang cười lên người Cửu Thiên Tuế, vung nắm đấm lên đánh thùng thùng.

Khi đó thân thể Cửu Thiên Tuế yếu đuối, lại vừa bệnh nặng mới khỏi, sao là đối thủ của hần được, lão Vương Gia vội vàng gào to quát một tiếng dừng tay, nhưng Diệp tiểu gia vẫn cứng cổ nói lại: “Hần vẫn chưa phục mà, chùng nào phục con mới thả hần” làm lão Vương Gia giận muốn chết, bước lên phía trước kéo hần xuống, bịch một cái quỳ xuống thỉnh tội trước mặt tiên đế.

Tiên đế ngược lại cười ha ha nói: “Hiển nhiên là Hồ phụ sinh hồ tử, khi Diệp gia chúng ta giành giang sơn, phải nhiệt tình dốc sức liều mạng như vậy mới đúng, Cửu hoàng tử tài nghệ không bằng người, bị đánh là đáng đời, không có gì phải giáng tội, còn phải thưởng.”

Một câu của Tiên đế, vị tiểu gia này đã đánh người còn ôm về một cây cung bằng vàng ngự tứ, nhắc tới chuyện cũ, lẽ ra Diệp Trì và Cửu hoàng tử phải kết thù mới đúng, thật không ngờ, không đánh không quen, từ đó về lại thường xuyên lui tới, sau khi Cửu hoàng tử đăng cơ, còn thỉnh thoảng gọi Diệp Trì tiến cung khoa chân múa tay.

Tả Hoành suy nghĩ là bởi vì Diệp Trì và Hoàng Thượng luyện võ không giống với những người khác, vị tiểu gia này đánh nhau thật, không cần biết người có phải Hoàng Thượng hay không, đã đánh thì phải đánh cho thật, cho dù

trên người hay trên mặt, một lần bắt chuyện, đánh nhau thì phải như vậy mới thống khoái.

Nhớ tới những chuyện này Tả Hoàn liền cảm thấy tức cười, đầu lĩnh Bá Vương như vậy, ai chán sống mới dám trêu hấn, thấy hấn từ xa đã trốn mất dạng, cho dù có đánh bại Diệp tiểu gia cũng tuyệt không phải cô nàng Xuân Vân này, chỉ việc nàng tự cho là mình thông minh cẩn thận có chút tâm kế, ngay cả mắt Tả Hoàn hấn cũng không qua được, huống chi là Diệp Trì.

Lần này ánh mắt hấn rơi vào trong mắt Phong Cẩm Thành, nhưng hiểu ý cười cười, Hồ Quân nhìn thấy, đi vài bước tới đây nói vào tai của hấn: “Tục ngữ nói, vợ của huynh đệ không thể lừa gạt, Xuân Vân là người của Diệp lão đại, nếu như ngươi có chủ ý gì đó thì không trượng nghĩa đâu.”

Tả Hoàn tức giận đến trắng mặt nhìn hấn: “Thôi đi, nàng mà vợ gì chứ.”

Hồ Quân nói: “Có yêu nhau cũng không được, ngộ nhờ ngày nào đó Diệp lão đại đưa vào phủ, ngươi đoán xem chuyện gì sẽ xảy ra hả.”

Tả Hoàn tức giận đưa tay tát hấn một cái: “Tránh qua một bên đi, thế nào là thế nào, lão tử không thiếu nữ nhân, sao phải nhớ thương kỹ nữ đó hả.”

Phong Cẩm Thành kéo Hồ Quân qua ngồi xuống, nhìn Tả Hoàn từ trên xuống dưới dò xét một lần, cười nói: “Mấy huynh đệ còn chưa có chúc mừng ngươi, nghe lão gia tử nhà chúng ta nói, cha ngươi quả thực đã tìm cho ngươi một mối hôn sự, Mạc gia này mặc dù không phải là tôn thất, nhưng cũng là khai quốc công thần, tiên đế gặp Mạc lão gia tử, cũng phải gọi một tiếng lão tướng quân, năm ấy Mạc lão gia tử cưỡi hạc về trời, tiên đế tự mình đến nhà phúng viếng, còn nhạc phụ đại nhân tương lai này của ngươi, hôm nay là Đại Học Sĩ Hàn Lâm viện, bây giờ còn là Đế sư, mấy Đại Cữu Ca của ngươi cũng đều là Nhân trung chi long, ngươi cưới thiên kim duy nhất của Mạc gia, ngày sau con đường làm quan tất nhiên sẽ thuận buồm xuôi gió.”

Tả Hoàn nghe xong xùy một tiếng nói: “Con đường làm quan chó má, mệ chết đi được, theo ta thấy, giống như chúng ta như vậy mới gọi thống khoái, nếu không phải lão gia tử nhà chúng ta bắt buộc, ta đây mới không làm cái công việc xui xẻo vút đi như thế.”

Mới nói tới đây, liền nghe tiếng Diệp Trì bên dưới nói: “Nói đúng đó, mấy cái chuyện xui xẻo chó má này nên vút đi càng sớm càng tốt.”

Diệp Trì vừa nói chuyện vừa đi tới, Phong Cẩm Thành nói: “Ngươi làm chủ nhà gì kì vậy, ngược lại lại là người đến cuối cùng, làm chúng ta đợi lâu quá, ngươi tự mình nói điều lệ đi!”

Diệp Trì cũng biết bản thân mình đuối lý bèn chấp tay nói: “Mấy ca ca thứ lỗi, hôm nay nửa đường gặp ít chuyện nên chậm trễ, được rồi, chút nữa ta phạt ba chén trước.”

Hồ Quân vỗ bàn một cái: “Ca lời này rất sáng khoái, nhưng hôm nay ca không thể uống quá say, bằng không buổi tối sẽ trễ nải chính sự, sẽ có người oán giận chúng ta đấy.”

Nói xong nháy mắt nhìn sang hướng Xuân Vân, Xuân Vân yếu điệu xinh đẹp đi tới, nhúng tay khẽ chào nói: “Xuân vân thỉnh an tiểu vương Gia.”

Chương 6

Muốn nói chuyện của Diệp Trì và Vân cô nương, phải nhắc đến Quách Đại Bảo, Quách Đại Bảo là con trai độc nhất của Quách Thị Lang, đại danh Quách Khánh Lâm của cha hắn có chút màu sắc truyền kỳ, trước kia là một đệ tử bản hàn, mười năm học tập gian khổ một lòng đoạt bằng vàng, được phong làm tiến sĩ, nhưng không gốc rễ không căn cơ, những quan lại kia còn có thể vơ vét chút ít béo bở, đến phiên hắn, đến khả năng luôn cúi cũng không bằng với mấy lão già đồng nghiệp, năm đó đậu tiến sĩ cũng đã 36, vợ con ở quê nhà cũng một đồng lớn, vậy mà cứ mơ hồ không chịu nhìn nhận.

Một phong thư bỏ người vợ tào khang ở quê nhà, sau đó bỏ tiền tìm bà mối khắp Kinh Thành, mong muốn cưới được một thiên kim, quả thực hắn cũng tìm được một người, chính là thiên kim của phủ doãn Vương đại nhân ở Kinh Thành.

Thế nhưng vị tiểu thư này lại là đồ hư hỏng, bởi vì không sạch sẽ với gã sai vặt trong phủ, sớm đã có tiếng tăm, gia đình môn đăng hộ đối ai lại muốn cưới cái loại này, vừa gã vào cửa đã đội cho một chồng nón xanh, là đàn ông ai cũng không muốn bị cấm sùng.

Mắt thấy đã trì hoãn đến hai mươi, lại lòi ra chuyện vị tiểu thư này lớn bụng, cha nàng ta tức giận, đánh gã sai vặt tư thông với nàng ta một trận gần chết rồi đuổi ra ngoài, nhưng nàng là khuê nữ ruột thịt của mình, nếu không Vương đại nhân đã sớm tự tay dìm chết nàng ta rồi, tránh cho tổ tông tám đời nhà họ Vương mất hết mặt mũi.

Mặc dù trong lòng giận dữ, nhưng dù thế nào cũng không bỏ được, mắt nhìn bụng ngày từng ngày lớn lên, làm phủ doãn đại nhân sốt ruột muốn chết, ngay lúc này, Quách Khánh Lâm lại đâm đầu đi vào, Vương đại nhân như gặp được cứu tinh, tốt xấu gì thì Quách Khánh Lâm cũng là Tiên Sĩ, ngày nào đó mình giúp đỡ hắn khơi thông mối quan hệ, mưu cầu một chức quan có triển vọng cho hắn, ngày sau cả đời của khuê nữ mình cũng coi như có chỗ dựa vào, đỡ phải hai ba ngày lại chọc giận hắn.

Quách Khánh Lâm dám tới cửa cầu hôn, tất nhiên là đã sớm nghe ngóng cẩn thận, suy nghĩ vì tiền đồ cả đời của mình, bị cấm sùng cũng chẳng sao, cứ như vậy mà lấy, một người nguyện đánh một người nguyện chịu đựng, thành thân bước vào động phòng.

Qua việc này, lúc ấy mấy tên tiểu tử xấu xa trong kinh thành còn sáng tác ra một bài về rắm chó không kêu: “Hôm nay động phòng là người, ngày mai động phòng là hấn, bụng mang một đứa, không phải là người cũng không phải là hấn, rốt cuộc là của ai, thì phải hỏi nhạc phụ ở thành đông.” Phủ doãn Vương Phủ này vốn đang ngụ tại thành đông.

Dù sao thì sự việc này cũng gây chấn động vào năm ấy, Vương đại nhân gả khuê nữ cho Quách Khánh Lâm, không bao lâu liền sinh ra Quách Đại Bảo, Quách Đại Bảo là tên mụ, đại danh gọi Quách Thụy Sinh, mẫu thân hấn rất nuông chiều hấn, Quách Khánh Lâm cũng không quản được, ở bên ngoài ăn chơi, nhậu nhẹt, chơi gái, bài bạc, đập cửa quả phụ, làm không ít chuyện xấu.

Thực tế năm trước cha hấn thăng lên Công Bộ Thị Lang, Quách Đại Bảo càng tăng theo giá cả thị trường, nửa năm trước, Xuân Phong Lâu tuyển chọn hoa khôi, mụ tú bà đập đầu thờ dãi xin Diệp Trì tham dự, nhân dịp mấy ngày này Diệp Trì cũng rảnh rỗi, liền đồng ý tham gia cho vui, đang tham gia náo nhiệt, liền gặp Quách Đại Bảo say rượu gây chuyện đòi ôm tân hoa khôi Xuân Vân.

Mụ tú bà kiêng kị cha hấn là Quách Thị Lang, không dám đánh, cũng không khuyên được, liền cầu xin Diệp Trì, Diệp Trì sớm đã chướng mắt tên tiểu tử này, năm trước đi ngoại ô đập thanh, tận mắt thấy hấn đùa giỡn một vị phụ nhân, mà trong ngực phụ nhân kia còn ôm một hài tử đang bú sữa, hấn ta đi lên vừa cưỡng ép vừa lôi kéo, nếu không phải nhiều người chen vào giải tán, không chừng hấn ta đã làm thật, con mẹ nó tên này, chơi thì chơi, vui thì vui, cũng phải có chút nhân phẩm chứ!

Bản lãnh thật sự vốn nằm ở năm đám, đàn ông tranh đoạt mạnh mẽ thì tính là gì, bởi vì sớm không vừa mắt với hấn, Diệp Trì liền duỗi tay đánh trả, qua lần này, Xuân Vân liền biến thành hồng nhan tri kỷ bên ngoài của hấn.

Chuyện này là Xuân Vân tự mình rêu rao, hấn cũng không thừa nhận, ở Xuân Phong ngủ vài đêm, thanh danh cho dù có tốt thế nào đi nữa thì đây cũng là kỹ viện, đàn ông đi chỗ nào tìm vui, hồng nhan tri kỷ chó má gì chứ, cũng chỉ là chuyện lên giường thôi.

Trước kia Diệp Trì thật không cảm thấy những nữ nhân này có gì khác biệt, nhưng hôm nay lại không giống với lúc trước, vừa nghĩ tới tiểu nha đầu gặp ở Phúc Hưng cư, trong lòng Diệp Trì chưa từng sa sút như thế, nếu có thể sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn kia thì tốt quá rồi, còn có cái miệng nhỏ nhắn kia nữa, hôn một cái không biết tiêu hồn ra sao.

Nghĩ như vậy, ánh mắt liền nhìn lên người Xuân Vân một lần, đều nói Xuân Vân Sinh của Xuân Phong Lâu có dung mạo tuyệt sắc, hôm nay nhìn lại cũng chỉ có như vậy, đôi mắt quá lớn, cái mũi quá cao, giống như bức tường vất lên ngang khuôn mặt, làn da coi như trắng, nhưng nhìn kỹ lại cũng không hồng nhuận phơn phớt bằng nha đầu kia, khuôn mặt nhỏ nhắn của nha đầu kia là

trong trắng lộ hồng, giống như trái đào thơm ngon mới vừa hái trên cây, vừa nhìn thấy đã muốn cắn một cái, còn có cái miệng nhỏ nhắn...

Đang suy nghĩ, không đề phòng Tả Hoàn lấy cùi chỏ chọc hấn một chút: “Ta nói ca đang nghĩ gì thế? Người không phải sớm đã là của ca sao, làm gì mà phải ngấm nhìn say đắm như thế hả, huynh đệ đều đang ở đây đó, ca mới nói phạt rượu đâu rồi, không thể nuốt lời được, đến rót rượu, phạt ca trước ba chén, rồi chúng ta hãy nói chuyện tiếp theo.”

Một câu làm Diệp Tri tỉnh táo lại, trước mắt cũng không phải là nha đầu kia, cũng oán hận nha đầu tham lam này, khiến hấn mắt mặt trước mặt mấy vị huynh đệ này, liền đi qua đặt móng ngồi bên cạnh Cẩm Thành.

Phong Cẩm Thành nói: “Thầy đã đến cuối tháng, ngày mai ta bảo Thuận Nhi chuyên sổ sách cùng với tiền lãi tháng này đến phủ cho các người, các người tự xem cho kỹ, có thể phòng thu chi ta đây sơ sẩy tính sai.”

Hồ Quân nghe xong mặt mày lập tức hớn hờ nói: “Ta đây đang lo không có tiền xài đây, Phong nhị ca thật sự là Bồ Tát sống cứu mạng Hồ Quân ta mà, nhưng ngài ngàn vạn lần đừng đưa qua nhà ta, để ở chỗ ngài đi, qua hai ngày ta tự mình đi lấy.”

Phong Cẩm Thành tức giận trắng mặt liếc hấn: “Thiếu gia người đừng có nói mấy cái lời này mà đổ dành ta, một là người chưa thành hôn, hai là không có sống một mình, tiêu dùng cũng lấy từ trong tài sản chung của gia đình, người lo bạc cái rắm, vậy những khoản bạc lúc trước ta chia cho người đâu hết rồi, người đừng nói với ta là người xài hết rồi nha, cho dù người có là Tán Tài đồng tử⁽¹⁾, cũng không có tiêu nhanh như vậy.”

Hồ Quân nghe xong, khuôn mặt kia khổ như ăn phải hai cân hoàng liên: “Phong nhị ca đừng nói nữa, hai ngày trước, lão gia tử nhà chúng ta không biết trúng gió gì, lấy hết tiền dư trong phòng ta, vợ vét xong liền rời đi, còn nói lúc nào ta cưới vợ sẽ trả lại cho ta, làm cho ta hiện tại nghèo túng chỉ có còn nước uống gió tây bắc thôi.”

Phong Cẩm Thành nghe xong nhin không được vui vẻ: “Lão gia tử nhà người đây là đào rỗng tâm tư bức hôn nhà người mà.” Hồ Quân bi ai nói: “Cũng không phải, ngay cả mẹ ta cũng nghĩ không thông, ta không cưới vợ mà nhị lão bọn họ làm như chuyện gì ghê gớm lắm, cả ngày vừa mở mắt chính là chuyện này, nếu bức ta nữa, ta lên núi làm hòa thượng cho rồi, hơn nữa, Định thân vương phủ, ngay cả ca là một dòng độc đinh mà còn không thấy bị buộc cưới vợ như vậy, trên đầu ta còn có hai ca ca mà, gấp như vậy làm cái gì không biết, ca, huynh nói ta nói như vậy có đúng không?”

Hồ Quân là muốn tìm cho mình một trợ thủ, một đồng minh, làm một đôi huynh đệ song hành, không ngờ Diệp Tri lại nói: “Tuổi người cũng không còn nhỏ, nhìn xấp xỉ là lấy về nhà được rồi, cũng đỡ phải hai ba bữa lại bị giày vò.”

Hồ Quân nhất thời như địa lôi đánh trúng, trừng mắt to nhìn hẳn: “Ca, chẳng lẽ hôm nay huynh gặp tà rồi sao! Hai ngày nữa đi Thúy Hoa cung tổ chức lễ bình an, huynh đệ sẽ cầu cho huynh lá bùa trừ tà tránh hung phù bình an.”

Cũng chẳng trách Hồ Quân vội vàng hấp tấp như vậy, bình thường trong mấy người bọn hẳn phiền chán cưới vợ nhất chính là Diệp Trì, theo như lời hẳn nói, tiêu gia một thân một mình trôi qua tự do thoải mái biết mấy, cũng không thiếu nữ nhân, tự xưng vương vúa như vậy làm cái gì, hôm nay là thế nào đây, không phải trợ mắt nhìn là hẳn, Hồ Quân cũng cho rằng lão gia tử trước mắt nhà bọn họ đâu rồi, khẩu khí này quả thực xác thực không có sai biệt với lão gia tử nhà bọn họ.

Diệp Trì chẳng thèm để ý tới hẳn, Hồ Quân là một tên điên, Xuân Vân cầm hũ châm ba chén rượu, đang muốn đưa qua, Diệp Trì nói: “Nơi đây không cần nàng, hôm kia không phải nàng nói mới học được mấy khúc hát mới sao, ở trong này Phong nhị ca là người trong nghề, nàng hát cho nhị ca đánh giá thử xem.”

Đôi mắt Xuân Vân chợt lóe, bộ dạng phục tùng thu liễm lại đáp lời: “Nô tì xin bêu xấu.” Gót sen chậm chậm đi qua một bên, mấy cô kỹ nữ đang chơi đàn sáo vội vàng nhường chỗ cho nàng ta.

Xuân Vân ôm nguyệt cầm trong ngực, ngồi trên đôn thêu, mặt mày ẩn tình nhìn Diệp Trì, khẽ vuốt cằm, gảy đàn hát một khúc tương tư.

Tả Hoành liếc mắt nhìn Xuân Vân, nghiêng đầu nói với Diệp Trì: “Tâm tư này của Xuân Vân rõ ràng quá, trong lòng ca tính sao, là muốn nuôi bên ngoài chơi đùa hay là thu vào phủ.”

Diệp Trì nghe xong nhíu mày, thấy hẳn như vậy Tả Hoành liền biết mình không có đoán sai, trông chờ trong lòng Xuân Vân này đã triệt để thất bại, thích thú nói: “Huynh đệ không cần phải nói, ca nhãn lòng mày cái gì, không tâm tư như ca sớm nên đuổi đi cho rồi, tránh cho tương lai sinh ra phiền toái không cần thiết.”

Diệp Trì nghĩ tới nha đầu ở phố nhỏ Tỉnh Thủy kia, thâm nghĩ, nên giải quyết những chuyện này rõ ràng, đánh giá bản thân mình trong một thời gian gần đây, cũng không có suy nghĩ nào khác, nghĩ như vậy, liền hận không thể lập tức chạy tới đây nhìn mặt nha đầu một cái.

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe phía dưới một loạt tiếng bước chân, tên người hầu nhỏ ở Nhạn Lai Lâu chạy tới, đi theo phía sau là Tiền chưởng quỹ của Tự Phúc Tường, tấm mặt mo của Tiền chưởng quỹ bầm dập, nhìn không ra diện mạo, trên đầu còn quấn vải một cục, cũng không biết bị làm sao nhưng hình tượng này hết sức buồn cười.

Hồ Quân vừa nhìn thấy liền cười không ngừng, chỉ vào hẳn nói: “Lão Tiền đầu, ngươi còn chưa có hứa hôn cho nhà ai mà, sao lại vắn tóc rồi, chẳng lẽ đang hát tuồng sao!”

Tiền chương quĩ nghe xong, chân mềm nhũn liền quỳ trên mặt đất: “Tiểu vương Gia, tiểu vương Gia của tôi ơi! Người tha cho tiểu nhân đi, vị cô nương kia không dễ chọc đâu, may mà tiểu nhân chạy nhanh, nếu như chậm một chút, nói không chừng hôm nay chính là ngày giỗ của tiểu nhân rồi.”

Tiền chương quĩ nghĩ đến cuộc gặp gỡ hôm nay, chỉ nghĩ thôi mà đã thấy sợ, vốn là Đắc Lộc đi tới cửa hàng của hắn truyền lại lời của tiểu vương Gia, suýt nữa đã đem cái mũi của Tiền chương quĩ cười lệch ra, trong lòng tự nhủ, đây chính là người có phúc không cần phải gặp, ngồi ở nhà cũng có tiền phi nghĩa, chuyến này đưa qua, ít nhất cũng có thể lời được mấy trăm bạc.

Vừa nghĩ tới bạc trắng bóng, cũng không nhìn tới thức ăn, dẫn người mở kho phòng, lấy tơ lụa sa loại tốt nhất, một kiệu giống nhau chất lên xe, vó ngựa không dừng chạy đến phố nhỏ Tỉnh Thủy.

Đến cửa viện, hỏi trái hỏi phải xem có đúng là nhà này hay không, người làm nói đúng là nhà này, lúc này mới nâng khuôn mặt tươi cười đi lên kêu cửa, một đám tiểu tử mười mấy tuổi đi ra trước, cao thấp dò xét hắn một lần, lại liếc mắt nhìn xe vải vóc phía sau hắn, cũng không có nói chuyện với Tiền chương quĩ đã bịch một cái liền khép cửa lại.

Tiền chương quĩ sừng sốt một chút, lỗ tai dán lên khe cửa nghe ngóng, chợt nghe tiểu tử bên trong hô một câu: “Quyên tử, Tiêu tử, bên ngoài lại tặng đồ tới nữa, lần này là một lão già kéo một xe vải vóc lớn, ngay cửa lớn nhà mình.”

Tiếp theo chợt nghe một giọng nữ giòn vang nói: “Được lắm, vẫn chưa xong à, nhất định là tên tiểu tử kia, không có giáo huấn không được mà, dám xuất hiện ở nơi này làm con thiêu thân sao, không dạy dỗ hắn một chút sẽ không biết bà cô này lợi hại thế nào, mấy đứa, cầm vũ khí lên, đừng đánh chết là được.”

Trong lòng chương quỳ hết hồn, còn chưa kịp phản ứng, cửa lớn liền mở ra, tiếp theo một loạt gậy liên tiếp đánh xuống, nếu không phải hắn trốn nhanh, hôm nay làm gì còn cái mạng già này để khai báo...

Ghi chú:

1. Là một vị bồ tát, trước khi thành bồ tát là một vị đồng tử của văn thù bồ tát, trước đây sinh trưởng trong một gia đình giàu có, nên sớm coi tiền bạc là rác rưởi, một lòng tu đạo, sau này được quan thế âm bồ tát chỉ dẫn giáo hóa mà thành bồ tát.